

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **CZ Logistics, s. r. o.**, IČO 62957937
sídlem Semanínská 580, 560 02 Česká Třebová
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Volfovou
sídlem Masarykovo nábřeží 2018/10, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře**
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19. 3. 2021, č. j. UPDI-0954/21/KP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2021, č. j. UPDI-0319/21/ZA, sp. zn. POK006/20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalovaný uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách (dále jen „zákon o dráhách“). Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s § 22a odst. 5, věty druhé zákona o dráhách jako provozovatelka veřejně nepřístupné vlečky - Vlečka CEREA a.s. – Slatiňany (dále jen „Vlečka“) nesplnila svou oznamovací povinnost vůči žalovanému a v zákonem požadované lhůtě nesdělila, že jde o vlečku, jejíž užití je povinna umožnit způsobem dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách, tj. za účelem přístupu k

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky. Za spáchání uvedeného přestupku žalovaný dle § 51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách uložil žalobkyni pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Prvostupňové rozhodnutí

2. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že obdržel podnět týkající se neumožnění užití Vlečky pro vykládku a nakládku zboží společností TOLUP s.r.o. Při státním dozoru bylo zjištěno, že žalobkyně porušila povinnost provozovatele vlečky vyplývající z § 22a odst. 5 věty druhé zákona o dráhách, tj. nahlásit žalovanému všechny veřejně nepřístupné vlečky, u kterých je jejich provozovatel povinen umožnit užití dle § 22a odst. 3 téhož zákona.
3. Žalovaný na základě výsledků kontroly nejprve vydal příkaz, kterým bylo rozhodnuto o přestupku žalobkyně, spočívajícím v nesplnění oznamovací povinnosti provozovatele vlečky dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách. Podáním odporu žalobkyně byl příkaz zrušen. Proto žalovaný dne 9. 12. 2020 oznámil pokračování v řízení a dne 22. 12. 2020 oznámil, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí.
4. Dne 8. 1. 2021 žalovaný obdržel vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž žalobkyně namítla, že žalovaný neshromáždil veškeré podklady pro rozhodnutí ve věci, zejména si nevyžádal provozní řád Vlečky ze dne 31. 3. 2018 (dále jen „Provozní řád“), a proto se neseznámil s tím, že kolej 2a Vlečky je mimo provoz. Dále žalobkyně dovozovala, že žalovaný ve svých stanoviscích vychází z toho, že přístup byl znemožněn p. Ch., který ale není dopravcem. Uvedla, že na Vlečce jsou manipulační místa pouze na kolejích 102 a 103, a proto se domnívala, že jí nevznikla povinnost dle § 22a odst. 5 zákona o dráhách. Navíc ani jinému dopravci nebyl přístup odepřen, žádný subjekt neoznámil zřízení manipulačního místa u koleje 2a a nepožádal o zprovoznění této koleje.
5. Žalovaný vycházel ze zjištění, že v Provozním řádu vlečky Cerea, a. s. – Slatiňany (dále jen „Provozní řád“) se uvádí, že u koleje 2a není dodržen volný schůdný a manipulační prostor, protože je zde rampa. Bližší specifikaci manipulačních míst provozní řád neuvádí. Rampu pak lze bezesporu považovat za manipulační místo, respektive místo nakládky a vykládky pro přepravu věcí ve smyslu § 3 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 76/2017 Sb., o obsahu a rozsahu služeb poskytovaných dopravci provozovatelem dráhy a provozovatelem zařízení služeb (dále jen „vyhláška č. 76/2017 Sb.“). Jde tedy i o zařízení služeb. Z katastru nemovitostí, k. ú. 749796 Slatiňany, LV 2593, vyplývá, že předmětná rampa je na parcele č. 831/2, se způsobem užití jako manipulační plocha, a je ve vlastnictví ISC SERVIS s.r.o. Kolej 2a leží na sousední parcele č. X, jejímž vlastníkem je p. Ch. T. a pí Ch. P. Dle žalovaného je tedy splněna i podmínka § 22a odst. 3 písm. c) zákona o dráhách, že vlastník manipulačního místa nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky. Proto žalobkyni dle žalovaného vznikla povinnost umožnit přístup na Vlečku dle § 22a odst. 3 písm. b) a c) zákona o dráhách, a tím pádem i povinnost dle § 22a odst. 5 sdělit tuto skutečnost žalovanému do 10 pracovních dnů. Žalobkyně uvedenou povinnost nesplnila, a proto se dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách dopustila přestupku.
6. Žalovaný dále uvedl, že v Provozním řádu je sice na jednom místě u koleje 2a uvedena poznámka „mimo provoz“, ale na jiných místech, včetně plánku kolejíště, je s touto kolejí plně uvažováno. Dle § 22a odst. 3 zákona o dráhách vzniká povinnost umožnit přístup, napojuje-li vlečka zařízení služeb nebo manipulační místo k celostátní nebo regionální dráze. Dle § 20 odst. 1 zákona o dráhách je vlastník dráhy povinen zajistit údržbu a opravu dráhy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v rozsahu nezbytném pro její provozuschopnost a umožnit styk dráhy s jinými dráhami. Dle Provozního řádu je na Vlečce omezeno provozování dráhy v rozporu s § 23b odst. 1 zákona o dráhách, jelikož k jejímu omezení nedošlo na dobu nezbytně nutnou a v nezbytně nutném rozsahu z důvodu v něm uvedených. Nesplnění těchto zákonných povinností ze strany vlastníka i provozovatele dráhy nemůže zprostit provozovatele dráhy povinnosti umožnit přístup. Povinnost sdělit žalovanému informaci o povinnosti přístupu vzniká již tím, že vlečka napojuje zařízení služeb nebo manipulační místo k celostátní dráze bez ohledu na to, zda zájem o užití vlečky někdo projevil. Je-li určité zařízení technicky zřízeno nebo objektivně využíváno k nakládce a vykládce, provozovatel vlečky nemůže tvrdit, že toto zařízení pro tento účel „neurčil“, a vyhnout se tak povinností spjatým s provozováním vlečky.

7. Nesplnění oznamovací povinnosti vůči žalovanému ohrozilo výkon jeho povinností jako správního orgánu příslušného k výkonu státní správy ve věcech drah dle § 54 odst. 1 zákona o dráhách a jeho povinností výkonu nezávislého dohledu nad nediskriminačním přístupem železničních podniků k dopravní infrastruktuře.
8. Proti rozhodnutí o uložení pokuty podala žalobkyně rozklad, o kterém předseda žalovaného (dále také jen „žalovaný“) rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Napadené rozhodnutí

9. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejprve vypořádával s námitkou žalobkyně, že oznamovací povinnost provozovatele veřejně nepřístupné vlečky se odvíjí až od požádání o umožnění přístupu. Uvedl, že zákon o dráhách upravuje nejen povinnost umožnit užití vlečky, která dle § 22a odst. 3 zákona o dráhách zajišťuje přístup k jinému zařízení nebo manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky, ale i povinnost oznamovací dle § 22a odst. 5 zákona o dráhách ve spojení s přechodnými ustanoveními čl. II bodu 2 zákona č. 367/2019 Sb. Oznamovací povinnost není vázána na konkrétní žádost o přístup. Vazba na materiální povahu vlečky vyplývá i z § 22a odst. 4 zákona o dráhách. Užitím veřejně nepřístupné vlečky se vlečka nestane veřejně přístupnou. Proto se ani žádost o přístup nemůže povaha vlečky změnit. Vlečka totiž bez ohledu na žádost stále zůstává vlečkou veřejně nepřístupnou s povinností umožnit její užití dle § 22a odst. 3 zákona o dráhách. Tomuto výkladu svědčí i § 22a odst. 6 zákona o dráhách, který ukládá povinnost žalovanému zveřejňovat na svých internetových stránkách seznam veřejně přístupných vleček a seznam veřejně nepřístupných vleček, jejichž užití jsou jejich provozovatelé povinni umožnit způsobem dle § 22a odst. 3. Žalovaný by takový seznam veřejně nepřístupných vleček nemohl zveřejňovat, pokud by jejich provozovatelé vůči němu neměli oznamovací povinnost. Účelem oznámení povinnosti zpřístupnit vlečku je tedy informovat dopravce již jako potenciální uživatele vlečky. Ti informaci o umožnění přístupu potřebují již k samotnému požádání o umožnění tohoto přístupu. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že námitka nesprávné aplikace § 22a odst. 3 a odst. 5 zákona o dráhách není důvodná.
10. Další rozkladovou námitkou bylo tvrzení, že provoz na vlečce je možný pouze v rozsahu stanoveném Provozním řádem, a že nakládka a vykládka zboží na Vlečce je možná pouze na místech v Provozním řádu označených jako místa nakládky a vykládky. V Provozním řádu žalobkyně přitom rampa takto označena není. Na jiném místě je možná nakládka nebo vykládka pouze po úpravě Provozního řádu jejím provozovatelem, o což společnost ISC SERVIS s.r.o., jako vlastník pozemku, na kterém se rampa nachází, nikdy žalobkyni

nepožádala. Bližší specifikaci manipulačních míst Provozní řád neuvádí. Stejně tak neuvádí, že mimo v něm uvedená manipulační místa nelze nakládku realizovat.

11. Dle žalovaného bylo v rozhodnutí o přestupku dostatečně zdůvodněno, že Provozní řád použití manipulačních míst nezakazuje. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že využití manipulačních míst podléhá plně souhlasu provozovatele dráhy. Ten je oprávněn organizovat drážní dopravu a stanovit nediskriminační podmínky užití této Vlečky. Zákonnému nároku umožnění přístupu na vlečku a umožnění užití manipulačního místa však není oprávněn zabránit. Povinnost umožnit přístup pak závisí na materiální povaze vlečky a jejím vlastnictví, včetně vlastnictví souvisejících ploch a zařízení, a nikoliv na vůli provozovatele dráhy vyjádřené v provozním řádu. Jak vyplývá z Provozního řádu, žalobkyně je provozovatelkou Vlečky od 1. 4. 2018, přičemž v Provozním řádu zmíněná rampa je ve vlastnictví ISC SERVIS s.r.o. již od roku 2011. V době vzniku právního vztahu s vlastníkem dráhy nebylo manipulační místo v majetku vlastníka dráhy. V řízení bylo prokázáno, že Vlečka umožňuje přístup k rampě, která je manipulačním místem ve vlastnictví ISC SERVIS s.r.o., zatímco vlastníkem Vlečky je společnost Cerea a.s. a provozovatelem je žalobkyně. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyni oznamovací povinnost dle § 22a odst. 5 zákona o dráhách vznikla.
12. Sdělila-li žalobkyně žalovanému, že splnila oznamovací povinnost u vleček, které umožňuje dopravcům užívat, dle žalovaného si tedy žalobkyně nesprávně vyložila zákon. Z povahy žalobkyně, která je provozovatelkou cca čtyřiceti vleček, jednoznačně vyplývá, že musí zákonem svěřené úkoly vykonávat odborně na vysoké profesionální úrovni. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně věděla, že je povinna umožnit užití vlečky za účelem přístupu k manipulačnímu místu, přesto povinnost dle § 22a odst. 3 zákona o dráhách dosud nesplnila, a proto se dopustila přestupku. Napadené rozhodnutí bylo dle žalovaného vydáno v souladu s předpisy, a tak nenastaly podmínky pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí.

IV. Žaloba

13. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nezákonnost prvostupňového rozhodnutí stejně jako napadeného rozhodnutí spatřuje především v tom, že žalovaný nesprávně aplikoval § 22a odst. 3 a 5 zákona o drahách a nesprávně právně posoudil objekt rampy u Vlečky, když jej posoudil jako jiné místo nebo manipulační místo v majetku vlastníka dráhy.
14. Žalobkyně má za to, že správný výklad § 22a odst. 5 zákona o drahách je takový výklad, dle něhož je podmínkou vzniku oznamovací povinnosti provozovatele vlečky reálný požadavek dopravce na umožnění přístupu na neveřejnou vlečku. Zákon nemá na mysli oznamovací povinnost pro všechny myslitelné hypotetické případy, kdy lze na vlečku vstoupit, ale pouze takové případy, kdy lze dopravci přístup na vlečku umožnit. Právní výklad zastávaný žalovaným, který vychází z toho, že tato povinnost vzniká už samotnou existencí vlečky a že vlečka napojuje manipulační místo na celostátní dráhy, je dle žalobkyně v přímém rozporu s obsahem uvedeného ustanovení. Vedle toho § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách má na mysli existující manipulační místo a zařízení, tj. manipulační místo a zařízení, které vzniklo a existuje v souladu s právními předpisy. Právní norma nemá na mysli jakékoliv potencionální místo u vlečky, u něhož lze uvažovat o tom, že by zde bylo možné realizovat nakládku a vykládku zboží. Provozovatel vlečky nemá povinnost zjišťovat, kde by na vlečce v budoucnu mohlo vzniknout nové manipulační místo pro nakládku a vykládku zboží. Takové místo nemůže u vlečky vzniknout kdekoli. Ust. § 22a odst. 5 zákona o drahách je dle žalobkyně nutno vyložit tak, že toto ustanovení ukládá provozovateli

neveřejné vlečky oznamovací povinnost pouze v případě, vznikne-li požadavek na umožnění přístupu na vlečku k manipulačnímu místu, které je vymezeno a definováno v souladu s právními předpisy.

15. Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný protiprávně nepřerušil správní řízení, ačkoliv tak vzhledem k povaze věci a souvisejícím okolnostem učinit měl. Rozhodnutím žalované ze dne 23. 9. 2020, č. j. UPDI-3512/20/ZA, žalovaný přerušil řízení, když předložil Soudnímu dvoru Evropské unie žádost o rozhodnutí předběžné otázky, zda „*Je místo nakládky a vykládky pro přepravu věcí, včetně související koleje, součástí železniční infrastruktury ve smyslu čl. 3 odst. 3 směrnice 2012/34/EU?*“ Protože pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku v projednávané věci ze strany žalobkyně je rovněž podstatné, zda rampa je nebo není součástí železniční infrastruktury nebo zda rampa má povahu jiného zařízení nebo manipulačního místa, je posouzení této předběžné otázky právně významné i pro posouzení této věci. Žalovaný postupoval nezákonně, když nevyčkal do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie.
16. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí, neboť obě rozhodnutí trpí stejnými vadami.

V. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl následující.
18. K žalobní námitce nesprávné aplikace § 22a odst. 3 a 5 zákona o dráhách žalovaný zopakoval, že povinnost umožnit užití veřejně nepřístupné vlečky není podmíněna podáním žádosti o její užití dopravcem, ale plyne přímo ze zákona. Ke vzniku oznamovací povinnosti provozovatele veřejně nepřístupné vlečky musí v případech předvídaných zákonem o dráhách dojít, jakmile zde existuje možnost jejího užití třetí osobou způsobem předvídaným zákonem o dráhách. Nedochozí k ní tedy až v případě, kdy třetí osoba o přístup na vlečku požádá.
19. V uvedeném směru žalovaný citoval z důvodové zprávy k zákonu č. 367/2019 Sb., kterým se měnil zákon o dráhách a zdůraznil účel oznamovací povinnosti, kterým je poskytnutí informací o přístupnosti veřejně nepřístupné vlečky dopravcům prostřednictvím internetových stránek žalovaného. Pokud by dopravce nebyl o povinnosti provozovatele veřejně nepřístupné vlečky umožnit mu užití této vlečky s předstihem informován, nemohl by zpravidla o její užití následně požádat, resp. by byl výkon jeho práva užit vlečku značně ztížen.
20. Dle žalovaného z textu § 22a odst. 3 a ust. § 22 a odst. 5 zákona o dráhách jednoznačně vyplývá, že zákon nestanoví požadavek dopravce o přístup na vlečku jako podmínku pro splnění oznamovací povinnosti. Na podání žádosti o užití vlečky se neváže ani znění čl. II. odst. 2 přechodných ustanovení zákona č. 367/2019 Sb., které ukládá lhůtu pro splnění oznamovací povinnosti vázané jednorázově na lhůtu odvíjející se od účinnosti této novely.
21. K předpisu provozovatele Vlečky žalovaný uvedl, že právo dopravce a povinnost provozovatele vlečky ohledně užití veřejně nepřístupné vlečky vznikají současně. Z těchto důvodů nelze právo dopravce omezovat podmínkami stanovenými provozním předpisem vlečky. Tyto předpisy musí provozovatel vlečky zpracovat tak, aby byly v souladu se zákonem o dráhách a právo dopravce na užití veřejně nepřístupné vlečky nebylo omezeno.
22. K podmínce manipulačního místa žalovaný nepopřel názor žalobkyně, že za manipulační místo lze považovat jakékoliv místo u vlečky, na kterém by bylo možné nakládku a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vykládku zboží provést. V tomto případě však šlo o rampu, jejíž existence je zaznamenána v Provozním řádu Vlečky CEREa a.s. – vlečka Slatiňany zpracovaném žalobkyní. Žalovaný poukázal na ust. § 16 odst. 4 vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, podle kterého se rampy zřizují pro umožnění manipulace se zbožím. Rampa se nachází na pozemku p. č. 831/2 v k. ú. Slatiňany, který je ve vlastnictví ISC SERVIS, s.r.o., a nikoliv společnosti Cereá, a.s. V katastru nemovitostí je veden jako manipulační plocha. Příslušná část Vlečky, která sousedí s rampou, je umístěna na pozemku p. č. X k. ú. Slatiňany, který je ve vlastnictví T. Ch. a P. Ch. Dle názoru žalovaného v tomto případě jde bezpochyby o manipulační místo.

23. K námitce žalobkyně ohledně ochrany práv společnosti, k jejímuž připojení Vlečka slouží, žalovaný uvedl, že § 22a odst. 3 zákona o dráhách ukládá povinnost umožnění užití vlečky k místům případně zařízením, která ve vlastnictví této společnosti nebo provozovatele dráhy nejsou. V tomto případě jde o užití Vlečky za účelem přístupu k výše uvedenému manipulačnímu místu, která není ve vlastnictví společnosti Cereá, a.s. Užití vlečky závisí na vůli dopravce a splnění podmínky účelu přístupu. Zákon o dráhách zde chrání provozovatele a vlastníka vlečky tak, že neumožňuje dopravcům přístup za jiným účelem.
24. K žalobní námitce nepřerušení řízení bez ohledu na rozhodování ve stejné věci žalovaný uvedl, že v řízení o přestupku vedeném pod sp. zn. RPD003/20 žalovaný řešil pravidla přístupu k místům nakládky a vykládky (nakládkovým místům), která jsou součástí stanic celostátní a regionální dráhy, a nikoliv přístup na neveřejnou vlečku. Šlo tedy o zcela jiný typ řízení a nejde o rozhodování ve stejné věci, jak nesprávně dovozuje žalobkyně. Nakládková místa jsou dle § 3 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 76/2017 Sb. zařazena jako provozní součást železniční stanice. Dle § 2 odst. 9 zákona o dráhách se zařízením služeb se rozumí mj. železniční stanice. Dle přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. 11. 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen „směrnice 2012/34/EU“) jsou součástí železniční infrastruktury rampy pro nakládku zboží (též na osobních nádražích a nákladních terminálech). V tomto případě však rampa není součástí železniční stanice, takže nemůže být zařízením služeb dle § 3 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 76/2017 Sb. K železniční infrastruktuře (ve smyslu terminologie směrnice 2012/34/EU) je připojena prostřednictvím soukromé vlečky, která je přílohou č. I směrnice 2012/34/EU z infrastruktury vyčleněna. Železniční infrastruktura je v České republice tvořena celostátní a regionální dráhou. Práva přístupu k železniční infrastruktuře stanovuje § 2 vyhlášky č. 76/2017 Sb. a její popis je uveden v příloze této vyhlášky. Tato ustanovení týkají pouze celostátní a regionální dráhy a veřejně přístupné vlečky. Proto manipulační místo s přístupem prostřednictvím veřejně nepřístupné vlečky nemůže být ani součástí železniční infrastruktury. Žalovaný v tomto případě žádnou pochybnost nemá, od své rozhodovací praxe se neodchýlil a postupoval v souladu se zákonem.
25. Žalovaný shrnul, že obě rozhodnutí žalovaného byla vydána v souladu se zákonem. Žalobkyně oznamovací povinnost k veřejně nepřístupné Vlečce nesplnila, a dopustila se tak přestupku. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

VI. Replika žalobkyně

26. Žalobkyně v replice trvala na tom, že Vlečka není přístupná. Odkázala na protokol Drážního úřadu o výkonu státního dozoru ve věcech drah ze dne 31. 7. 2014, č. j. DUCR-44619/14/Le, dle kterého byl na dráze z důvodů majetkových sporů zastaven provoz. Jako další důkaz o zastavení provozu Vlečky předložila fotografie předmětné Vlečky. Jestliže je

na části Vlečky přiléhající k rampě vyloučeno provozování drážní dopravy, dopravce nemůže tuto část vlečky využít k tomu, aby rampu obsloužil. Předmětná Vlečka tudíž nezajišťuje traťový přístup k rampě, ať již je rampa zařízením služeb dle § 22a odst. 3 písm. b) zákona o drahách nebo manipulačním místem dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách. Vlečka nesplňuje definici dle § 22a odst. 3 zákona o drahách. Jestliže Vlečka není přístupná, pak nemohl být naplněn účel dle § 22a zákona o drahách, ani kdyby oznámení dle § 22a odst. 5 zákona o drahách bylo učiněno. Žalobkyně namítla, že žalovaný neprokázal, že uvedená rampa představuje zařízení služeb nebo manipulační místo ve smyslu § 22a odst. 3 zákona o drahách. Jestliže žalovaný ve vyjádření uvádí, že rampa v daném případě není součástí železniční stanice, tudíž nemůže být zařízením služeb jakožto místo nakládky a vykládky dle § 3 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 76/2017 Sb.

27. Žalovaný dále správně tvrdí, že předmětná Vlečka není součástí železniční infrastruktury dle přílohy I. směrnice 2012/34. Rovněž správně tvrdí, že v daném případě nesvědčí dopravcům ani právo přístupu dle § 2 vyhlášky č. 76/2017 Sb., jelikož se nejedná ani o celostátní, ani o regionální dráhu, nýbrž o soukromou vlečku. Žalovaný tedy neuvádí, dle jakého ustanovení rampa na veřejně nepřístupné Vlečce představuje zařízení služeb. Žalobkyně dodala, že to žalovaný ani uvést nemůže, protože takové ustanovení neexistuje. Žalovaný tak jen potvrzuje názor žalobkyně, že neexistuje ustanovení, na jehož základě by bylo možné vůbec dovodit, že předmětná rampa na soukromé vlečce mimo železniční stanici jako v tomto případě, představuje zařízení služeb, které by tak vlečku kvalifikovalo jako vlečku dle § 22a odst. 3 písm. b) zákona o drahách, a proto by žalobkyni měla tížit oznamovací povinnost dle § 22a odst. 5 zákona o drahách. K naplnění skutkové podstaty přestupku nemohlo dojít. Žalovaný by přitom ani nemohl dovozovat, že by rampa na celostátní nebo regionální dráze měla povahu součásti dráhy, zatímco na soukromé vlečce by měla rampa povahu zařízení pro nakládku a vykládku dle § 3 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 76/2017 Sb.
28. Dle žalobkyně samotná rampa není zařízením pro nakládku a vykládku ve smyslu § 3 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 76/2017 Sb. Takovým zařízením je například jeřáb, bagr apod. Nelze připustit, aby rampa měla na dráze celostátní nebo regionální povahu součásti dráhy, kdežto na soukromé vlečce by měla mít rampa povahu zařízení služeb. Takový závěr by totiž činil nedůvodné rozdíly mezi provozovateli rampy na dráze celostátní/regionální na straně jedné a provozovateli rampy na soukromé vlečce na straně druhé. Zatímco do ceny za užití rampy představující součást dráhy celostátní/regionální by mohl provozovatel zahrnout jen ekonomicky oprávněné náklady dle položky č. 3 části II. Výměru MF č. 01/2020 ze dne 17. 12. 2019, kterým vydává seznam zboží s regulovanými cenami, do ceny za užití rampy představující na soukromé vlečce zařízení služeb, jak tvrdí žalovaný, by mohl její provozovatel zahrnout i přiměřený zisk dle položky č. 5 části II. uvedeného výměru MF. Je pojmově vyloučeno, aby ve stanici měla rampa povahu zařízení služeb dle § 3 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 76/2017 Sb., zatímco mimo stanici by měla mít případně povahu zařízení pro nakládku a vykládku dle smyslu § 3 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 76/2017 Sb. Žalovaný tedy potvrdil, že rampa na Vlečce nepředstavuje zařízení služeb, takže tato Vlečka nemá povahu vlečky dle § 22a odst. 3 písm. b) zákona o drahách, a žalobkyni proto netížila vůči žalovanému oznamovací povinnost dle § 22a odst. 5 zákona o drahách.
29. Dotčená rampa na předmětné soukromé Vlečce nemůže mít za daných okolností ani povahu manipulačního místa dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách. Znamenalo by to, že rampa na soukromé vlečce má povahu manipulačního místa dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách, ale na celostátní/regionální dráze je součástí dráhy. Za takových okolností by

provozovatel rampy jakožto součásti dráhy celostátní/regionální musel zajistit přístup dopravců k rampě dle § 2 vyhlášky č. 76/2017 Sb., kdežto provozovatel rampy jako manipulačního místa na soukromé vlečce dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách by rampu kterémukoliv dopravci zpřístupnit nemusel. Pak by ale bylo zbytečné, aby takového dopravce cestou žalované dle § 22a odst. 5 zákona o drahách žalobce informoval o přístupnosti vlečky. Dopravce by tak sice mohl využít vlečky, ale nemohl by využít rampy. Pokud však dopravce postrádá právní titul k využití rampy na soukromé vlečce, pak postrádá i právní titul k užití této vlečky. Takže v případě takového dopravce by bylo nelegitimní omezovat vlastnické právo provozovatele vlečky uložením povinnosti zpřístupnit ji kterémukoliv dopravci, tedy i takovému, který nemá právní titul k užití rampy. Účelem institutu veřejného užití jinak nepřístupné vlečky dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách je umožnit dopravci, který má právní titul k užívání manipulačního místa, aby se k němu mohl po vlečce jinak veřejně nepřístupné dostat a takové místo obsloužit. Dochází tak k omezení vlastnického práva provozovatele vlečky z důvodů veřejného zájmu na ochraně hospodářské soutěže mezi dopravci a z důvodu veřejného zájmu na zabránění zneužití dominantního postavení provozovatele vlečky jakožto nezbytného zařízení. Pokud však dopravce právní titul k užití manipulačního místa dle § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách postrádá, absentuje tu důvod k uvedenému omezení vlastnického práva provozovatele vlečky, které by za takových okolností postrádalo legitimitu. Existence a podmínky užití manipulačního místa se na rozdíl od zařízení služeb dle § 23d odst. 2 a § 33 odst. 3 písm. l) zákona o drahách nezveřejňují a užívání takového manipulačního místa není veřejné a nemá na takové užívání nárok kterýkoliv dopravce, který o to požádá, na rozdíl od zařízení služeb. Proto musí dopravce nejprve disponovat právním titulem k užití takového manipulačního místa, aby bylo důvodné mu poskytnout traťový přístup k místu po uvedené vlečce. Žalovaný přitom neprokázal, že by takový právní titul na užití předmětné rampy některému z dopravců svědčil.

30. Protože tedy předmětná Vlečka nepředstavuje vlečku dle § 22a odst. 3 zákona o drahách, netížila žalobkyni jakožto provozovatele Vlečky povinnost dle § 22a odst. 5 zákona o drahách, tudíž nemohla ani spáchat přestupek dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o drahách.

VII. Duplika žalované

31. Žalovaný v duplice uvedl, že protokol Drážního úřadu ze státního dozoru popisuje stav k 31. 7. 2014, provozovatelem Vlečky byla tehdy Lovochemie, a.s., a část Vlečky byla z důvodů majetkových sporů vyloučena z provozu. Takový stav by však byl v rozporu s § 23b zákona o drahách ve znění účinném od 1. 4. 2017. Dle žalovaného jde o nový žalobní důvod uplatněný po zákonné dvouměsíční lhůtě.
32. Žalovaný oponoval tomu, že by považoval rampu za zařízení služeb. Žalovaný trvá na svém stanovisku, že rampa má v tomto případě povahu manipulačního místa na Vlečce, protože není součástí železniční stanice. Povinnost umožnit přístup k manipulačnímu místu zákon o drahách jeho provozovateli neukládá, ukládá pouze provozovateli dráhy povinnost umožnění užití Vlečky.
33. Notifikační povinnost pak není podmíněna vydáním souhlasu provozovatele manipulačního místa pro dopravce k jeho užití.

VIII. Ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

34. Při jednání před soudem zástupce žalobkyně zdůraznil smysl právní normy, která zakotvuje oznamovací povinnost provozovatele vlečky. Uvedl, že smyslem právní normy nebylo vytvářet další ucelený veřejnoprávní registr vleček. Žalobkyně vnímá ust. § 22a odst. 5, větu druhou zákona o drahách tak, že dopravce nejprve provozovatele vlečky požádá o přístup a teprve poté mu vznikne oznamovací povinnost pro účely vytvoření seznamu veřejně nepřístupných vleček. Výklad Úřadu nemá oporu v zákoně, žalobkyně se tak nemohla dopustit přestupku.
35. Zástupkyně žalovaného poukázala na to, že oblast železničních drah je oblastí regulovanou, nemůže existovat nekonečný počet drah i vleček, Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře jako i v jiných členských státech EU byl zřízen pro to, aby zajistil ve veřejném zájmu dohled nad provozováním drážní dopravy, zejména je zájem na dopravě nákladní. Není cílem, aby si každý dopravce zřizoval své vlečky či místa služeb, ale aby dopravce, zasílatel či odběratel věděl, kam se obrátit potřebuje-li realizovat dopravu po kolejích. Význam seznamu je infomační a slouží k přehledu, aby dopravce předem věděl jakou vlečku využít a mohl se dle svých potřeb na provozovatele obrátit.
36. K návrhu důkazu uplatněného v žalobě zástupkyně žalovaného uvedla, že se týká jiného případu- zařízení služeb a železniční stanice, u něhož probíhalo řízení u Soudního dvora Evropské unie, přičemž předložená otázka byla z procesního hlediska odmítnuta.
37. Soud neprovedl dokazování rozhodnutím Úřadu uplatněným v podané žalobě, neboť nejde o rozhodnutí, které by se týkalo stejné otázky, jaká je řešena v tomto sporu.
38. K dotazu soudu zástupce žalobkyně netrval na provedení dokazování protokolem o výkonu státního dozoru Drážního úřadu ze dne 31. 7. 2014 a 2 fotografiemi místa a stavu vlečky předložených k replice, neboť uvedl, že se vztahovaly k tvrzení v replice, avšak na základě vývoje jednání před soudem a v souvislosti s tím, že byly uplatněny ve správním řízení k řešení technické situace jedné části vlečky, nadále nepovažoval tyto listiny za významné a zdůraznil, že předmětem sporu je právní výklad oznamovací povinnosti ve spojení s § 22a odst. 3 zákona o drahách.

IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních námitek.
40. Žaloba není důvodná.
41. Soud při přezkumu, zda byla žalobkyni v přestupkovém řízení pokuta uložena oprávněně, vycházel z následující právní úpravy:
42. Podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o drahách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel vlečky dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22a odst. 5 nesplní oznamovací povinnosti vůči žalovanému.
43. Podle § 22a odst. 5 zákona o drahách stane-li se vlečka veřejně přístupnou, sdělí její provozovatel tuto skutečnost Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen „Úřad“) do 10 pracovních dnů ode dne, kdy nastala. Je-li provozovatel veřejně nepřístupné vlečky povinen umožnit její užití způsobem podle odstavce 3, sdělí tuto skutečnost Úřadu do 10 pracovních dnů ode dne, kdy nastala. Provozovatel vlečky sdělí Úřadu změnu skutečnosti podle věty první nebo druhé do 10 pracovních dnů ode dne, kdy tato změna nastala.

44. Podle § 22a odst. 3 zákona o drahách provozovatel veřejně nepřístupné vlečky umožní dopravci nediskriminačním způsobem za cenu sjednanou podle cenových předpisů užít tuto vlečku nebo její část za účelem přístupu k a) jiné dráze, slouží-li vlečka nebo její část jako spojení dvou nebo více drah rozdílných vlastníků, b) zařízení služeb, napojuje-li vlečka nebo její část, přímo nebo prostřednictvím jiné vlečky, celostátní nebo regionální dráhu k zařízení služeb, nebo c) jinému zařízení nebo manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele vlečky.
45. Z citovaných právních ustanovení lze seznat, že oznamovací povinnost provozovatele veřejně nepřístupné vlečky vzniká, jestliže je provozovatel povinen umožnit její užití jedním ze způsobů uvedených pod písm. a) nebo b) nebo c) v ust. § 22a odst. 3 zákona o drahách, v případě pod písm. c) ještě za předpokladu odlišných vlastníků daného místa.
46. Soud při přezkumu aplikace ust. § 22a odst. 3 zákona o drahách na daný případ vycházel z toho, jaké jednání bylo předmětem přestupkového řízení, jaké jednání žalobkyně bylo sankcionováno. Tím je porušení oznamovací povinnosti pro neumožnění užití Vlečky, jejímž provozovatelem je žalobkyně, způsobem uvedeným pod písm. c) citovaného ust. § 22a odst. 3 zákona o drahách, tj. za účelem přístupu k manipulačnímu místu, jehož vlastník nebo provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele Vlečky. Tak je jednání žalobkyně vymezeno ponejprve v Příkazu vydaném v příkazním řízení a následně i v prvostupňovém rozhodnutí o uložení pokuty, a proto bylo na soudu posoudit, zda se těmito znaky, resp. podmínkami, za kterých vzniká oznamovací povinnost provozovatele vlečky, žalovaný dostatečně skutkově i právně zabýval.
47. Přestože je v dané věci mezi účastníky v rámci výkladu podmínek oznamovací povinnosti dílčí spor o to, zda se na předmětné Vlečce vyskytuje „manipulační místo“, případně „jiné zařízení“ ve smyslu § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách, když žalobkyně popírá, že by na Vlečce zjištěná rampa takovým místem byla, lze vycházet z prokázaného skutkového stavu, že žalobkyně není vlastnící ani provozovatelkou tohoto místa. V řízení bylo prokázáno, že vlastníkem Vlečky je osoba odlišná od žalobkyně - společnost CEREA, a.s., ačkoliv při státním dozoru vznikly pochybnosti o vlastnictví této společnosti k celé Vlečce, když část si nárokuje společnost Zemědělské zásobování a nákup v Chrudimi, a.s. (viz Protokol o státním dohledu ze dne 4. 9. 2020), toto však není z hlediska posuzovaných právních ustanovení relevantní. Vlečka umožňuje přístup k rampě, která je na pozemku parc. č. 831/2 a je ve vlastnictví společnosti ISC SERVIS, s.r.o. již od r. 2011, přičemž v katastru nemovitostí, dle listu vlastnictví č. 2593 pro ISC SERVIS, s.r.o. je veden pozemek parc. č. 831/2 jako manipulační plocha. Existenci rampy jako místa na Vlečce (kolej 2a) potvrzuje Provozní řád žalobkyně na str. 14 v čl. 6.25. Vlastníky pozemku parc. č. X v kat. území Slatiňany, na níž je část vlečky sousedící s rampou, jsou dle katastru nemovitostí fyzické osoby T. Ch. a P. Ch. V souzené věci je tedy nesporné a žalobkyně to ani nezpochybňuje, že pokud je rampa manipulačním místem či jiným zařízením ve smyslu ust. § 22a odst. 3 cit. písm. c) zákona, pak je splněna podmínka, že její vlastník či provozovatel je odlišný od vlastníka nebo provozovatele Vlečky. Tím je splněna podmínka ust. § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách ohledně vlastnictví místa na Vlečce.
48. Zbývalo tedy posoudit námitky žalobkyně, která za správný výklad ust. § 22a odst. 3 ve spojení s ust. § 22a odst. 5, větou druhou zákona o drah považuje:
- a) takový výklad, kdy podmínkou vzniku oznamovací povinnosti provozovatele vlečky je reálný požadavek dopravce na umožnění přístupu na vlečku a nikoliv z důvodu napojení

vlečky na manipulační místo bez ohledu na to, zda zájem o využití vlečky skutečně někdo projevil,

b) takový výklad, kdy na vlečce lze umožnit přístup jen k manipulačnímu místu, které vzniklo v souladu s právními předpisy, přičemž

c) žalobkyně v replice také tvrdí, že nelze umožnit přístup na Vlečku, byl-li na této dráze zastaven provoz.

49. Prvně navozená námitka žalobkyně nemá oporu nejen v zákoně, ale jde i proti smyslu zpřístupnění veřejně nepřístupné vlečky, mající vliv na oznamovací povinnost o existenci takové vlečky.
50. Z dikce ust. § 22a odst. 3 zákona o dráhách jednoznačně vyplývá, že povinnost umožnit užití veřejně nepřístupné vlečky není podmíněna podáním žádosti o její užití dopravcem, ale vyplývá přímo ze zákona, z vymezení případů, kdy je nezbytné umožnění *přístupu* k určitým objektům, souvisejícím plochám a zařízením za účelem dopravy k těmto objektům a jejich využití, a to bez dalších veřejnoprávních či soukromoprávních podmínek přístupu. Žalovaný tedy nepochybil, pokud vyložil povinnost provozovatelů vleček zpřístupnit veřejně nepřístupné vlečky tak, že tato povinnost je vázaná nikoliv na žádost dopravců k užití vlečky, ale vychází ze samotné podstaty vlečky a její funkce jako drážního spojení s místy využitelnými pro určité účely tak, aby, byť napojují potřebná místa ve vlastnictví někoho jiného než je provozovatel vlečky, toto nebránilo stávajícím potřebám a provozu dopravců.
51. Žalobkyní tvrzenou podmínku - podání žádosti dopravce o užití vlečky nelze seznat ani z dalších ustanovení § 22a odst. 4 a 22a odst. 6 zákona o drahách, které svědčí o tom, že účelem oznamovací povinnosti o existenci vlečky je, aby ti dopravci, kteří mají zájem či potřebu užít vlečku, měli dopředu k dispozici přehled a informace o možném kontaktování provozovatele vlečky. Již tvorba seznamu veřejně nepřístupných vleček nemůže být odvislá od dohledávání a shromažďování žádostí dopravců podaných v dílčích časově rozlišných právních vztazích s provozovatelem vleček, ale musí existovat potencionálně na základě povahy, stavu a funkce vlečky jako takové. Jak vyplývá také z komentáře k ust. § 22a odst. 3 zákona o drahách (systém ASPI), je cílem tohoto ustanovení umožnit férový přístup na vlečku dopravcům, kteří o to mají zájem, a tím zároveň umožnit její bezproblémové využívání subjekty v jejím okolí, čímž by se měl užitek z vlečky maximalizovat. Tentýž komentář pak k ust. § 22a odst. 5 naznačuje smysl oznamovací povinnosti – umožnění dopravcům získat přehled o jejich *možnostech* přístupu na vlečku a připojuje úvahu, že dopravce nebude sám zjišťovat majetkové poměry v místě, které jsou rozhodné podle odst. 3 písm. a) a c), podstatná je pro něj informace, zda má provozovatel dráhy povinnost jej na vlečku vpustit, pokud to bude potřeba z některého z důvodů, na něž 3. odstavec pamatuje. Oznámení o tom, že provozovatel dráhy v určitém období vpouští na vlečku dopravce v režimu odst. 3 by pro ostatní dopravce nemělo v podstatě žádný význam. Nadto lze k tomuto komentáři doplnit, že je to právě provozovatel vlečky, který má přehled o objektech či místech na vlečce, které mohou užitek dopravcům, ale i provozovatelům vleček přinést.
52. Z uvedeného důvodu námitky žaloby, které zužují výklad ust. § 22a odst. 3 zákona a tím i oznamovací povinnost dle § 22a odst. 5, věty druhé pouze kasuisticky až od okamžiku určité žádosti dopravce o umožnění užití vlečky, neobstojí, neboť nemají oporu v zákoně a ani v účelu a smyslu citovaných zákonných ustanovení. Je totiž třeba upozornit na logiku

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výkladu věty druhé odst. 5 ust. § 22a v sousloví „*sdělí tuto skutečnost Úřadu do 10 pracovních dnů ode dne, kdy nastala*“..., kdy za tuto skutečnost nelze považovat žádost dopravce o zpřístupnění, ale, jak vyplývá z předchozího textu i následného textu tohoto ustanovení je touto skutečností povinnost provozovatele umožnit užití vlečky způsobem podle odst. 3, což závisí na funkci vlečky a místa u ní.

53. Uvedené stvrzuje i žalovaným odkazovaný článek II. odst. 2 přechodných ustanovení zákona č. 367/2019 Sb., který ukládá lhůtu pro splnění oznamovací povinnosti vázané jednorázově na lhůtu odvíjející se od účinnosti této novely, který rovněž neváže splnění této povinnosti na žádost dopravců, ale právě od účinnosti novely. V řízení bylo prokázáno, a je stvrzeno i nesouhlasem žalobkyně se svou oznamovací povinností, že žalobkyně svou oznamovací povinnost dle zákona o drahách ve znění novely v zákonných lhůtách nesplnila.
54. Žalobní námitka, týkající se nesprávného právního výkladu ust. § 22a odst. 3 ve spojení s § 22a odst. 5, větou druhou tedy není důvodná.
55. Soud nepřisvědčil ani tomu, že žalobkyni nesvědčila oznamovací povinnost z důvodu, že na Vlečce neexistuje místo, s nímž je spojena povinnost umožnit zpřístupnění vlečky, neboť za toto místo nelze považovat existenci rampy.
56. Soud k tomu uvádí, že shodně a ve smyslu výše vyloženém k tomu, v čem spočívá povaha vlečky a její funkce, je třeba přistupovat materiálně i k posouzení místa na Vlečce – zde umístěné rampy, kterou zmiňuje i Provozní řád žalobkyně. Postačuje, že Vlečka slouží pro přístup alespoň k jinému zařízení či manipulačnímu místu, které plní určitou materiální funkci a pro něž je vlečka potřebná, aniž by právní předpis vyžadoval ke zřízení takového místa určitý formální evidenční či povolovací proces.
57. Podle § 16 odst. 4 vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, se rampy zřizují pro umožnění manipulace se zbožím. Jde o „dopravní plochu“, která slouží k vykládce a nakládce zboží a která, je-li zřízena, slouží k této činnosti bez ohledu na to, kdo a kdy zájem o přístup k tomuto místu projevil. Je „k dispozici“ pro účely manipulace s nákladem a jako takové místo věčně a fyzicky předurčuje zpřístupnění vlečky pro tyto účely. V souzené věci nelze existenci rampy zaměňovat se zařízením služeb, neboť správní orgán 1. stupně ve výroku svého rozhodnutí jednak nespecifikoval povinnost žalobkyně umožnit užití Vlečky za účelem přístupu k zařízení služeb dle § 22a odst. 3 písm. b) zákona a ve vztahu k tomuto ustanovení a znaku nedovožoval porušení oznamovací povinnosti žalobkyně, a dále také proto, že rampa v tomto případě nemá povahu zařízení služeb, protože není součástí železniční stanice podle § 2 odst. 9 zákona o drahách. Podle tohoto ustanovení *zařízením služeb se rozumí železniční stanice, zastávka, odstavné koleje, čerpací stanice a jiná technická zařízení, která jsou jejich provozovatelem zvláště určena k poskytování služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy na dráze celostátní nebo regionální anebo na veřejně přístupné vlečce*. Ačkoliv rampa může být součástí železniční stanice či jiné veřejně přístupné dopravní struktury ve smyslu citovaného ustanovení (např. nákladního terminálu), v daném případě takovým místem není a rozhodující je, že byt může sloužit stejnému či obdobnému účelu (nakládce a vykládce zboží), děje se tak na veřejně nepřístupné vlečce, čímž uvedená vlastní funkce rampy nezaniká, ale slouží dopravcům v režimu § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách.
58. Z uvedených důvodů není důvodná ani žalobní námitka, že rampa na soukromé vlečce nemůže mít povahu manipulačního místa. Povaha rampy je dána jejím faktickým užitím a polohou u Vlečky, nikoliv její právní kategorizací jako nakládkového místa dle vyhl. č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

76/2017 Sb. jen v železniční stanici a ani právním titulem dopravce k jejímu užití. I v tomto směru je třeba vycházet z povahy vlečky a jejího použití pro účely dostupnosti manipulačního místa na vlečce. Úvahy žalobkyně v její replice, že postrádá-li dopravce právní titul k využití rampy, pak postrádá i právní titul k využití vlečky je v rozporu s materiálním pojetím vlečky a nemá ani oporu v ust. § 22a odst. 3 písm. c) zákona o drahách.

59. Uvedené tak předjímá i nepřisvědčení žalobní námitce, že žalovaný pochybil, pokud nepřerušil přestupkové řízení a nevyčkal rozhodnutí o předběžné otázce Soudního dvora Evropské unie o tom, zda je rampu nutné považovat za součást železniční infrastruktury, když dle zmínky žalobkyně šlo o nejasnost v jiném řízení o přestupku, v němž žalovaný přerušil řízení a obrátil se na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou. Žalobkyně neuvedla a ani nedoložila, jakého přestupku a jeho znaků se týká řízení, v němž byla položena předběžná otázka, a jaké relevantní skutkové a právní důvody považuje pro obě řízení stejně příznačné. Z jejích tvrzení nevyplývá, že by šlo o pojmově shodný spor a žalovaný k tomu předestřel, že šlo o řešení pravidel přístupu k nakládkovým místům, která jsou součástí stanic celostátní a regionální dráhy dle vyhlášky č. 76/2017 Sb. z hlediska železniční infrastruktury a neřeší umístění rampy na soukromé veřejně nepřístupné vlečce. Soud tedy z podané žaloby neseznal, jak by vyčkání odpovědi na předběžnou otázku přispělo k rozhodnutí ve sporu, který se *netýká* celostátní nebo regionální dráhy či veřejně přístupné vlečky.
60. Konečně ani tvrzení v replice, že nelze umožnit užití vlečky z důvodu její nepřístupnosti v důsledku zastavení provozu na Vlečce kvůli majetkovým sporům, nemůže přivodit jiný obrat v posouzení oznamovací povinnosti žalobkyně a vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedené tvrzení, jak upozornila zástupkyně žalovaného při ústním jednání, bylo žalobkyní uplatněno po zákonné lhůtě k podání žaloby, bez respektování zásady koncentrace v přezkumném soudním řízení a opírá se o protokol Drážního úřadu o výkonu státního dozoru ve věcech drah z jiné doby, z r. 2014 a o fotografie, které však nejsou věcně ani časově specifikovány. Aniž by soud byl povinen toto nové tvrzení vypořádat a i s přihlédnutím k tomu, že zástupce žalobkyně na provedení dokazování těmito listinami netrval, nemůže neupozornit na časově irelevantní a po stránce provozně technické nic nevypovídající tvrzení, uplatněné nadto v rozporu s podklady ve spise. Ve správním spise je založen dopis žalobkyně ze dne 9. 3. 2020 adresovaný společnosti CERE, a.s., ČD Cargo, a.s. a Drážnímu úřadu, jímž žalobkyně sděluje, že Vlečka, na níž byl omezen provoz dne 2. 3. 2020, je od data 10. 3. 2020 provozuschopná v plném rozsahu. Kromě uvedeného je třeba upozornit na to, že důvodem odmítnutí přístupu na vlečku v režimu § 22a odst. 3 zákona o drahách nemůže být skutečnost, že vlečka není z důvodů soukromých - majetkových sporů provozována nebo že není provozně udržována. Vlastník dráhy je povinen dle § 20 odst. 1 zákona o drahách zajišťovat údržbu a opravu dráhy v rozsahu nezbytném po její provozuschopnost.

X. Závěr a náklady řízení

61. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný ve skutkovém a právním posouzení jednání žalobkyně nepochybil a pokuta byla žalobkyni uložena po právu. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 8. února 2023

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu